

Greet Konings

De witte duif

Er stond een klein jongetje bij de poort van Bethlehem. Dat jongetje heette David. Hij was een beetje moe en leunde tegen de oude muur. In z'n handje had hij tien penningen. Die had hij zelf verdiend.

Die dag waren er veel reizigers naar Bethlehem gekomen. Die reizigers wilden in de herberg slapen. Maar ze wisten niet, waar die herberg stond. David wel. Hij had hun de weg gewezen. Van enkele reizigers had hij toen een penning gekregen. Nu had hij er tien. Dat was erg veel.

David ging op de grond zitten en telde zijn geld nog eens na.

Een . . . twee . . . drie . . . ! Hij kon niet verder tellen, want er stapte een ezeltje door de poort. Op de ezel zat een vrouw. En een man leidde het beestje. David zag dadelijk, dat het vreemdelingen waren. Vlug stond hij op en ging naar hen toe.

„Moet u naar de herberg, meneer?” vroeg David beleefd. De man knikte.

„Zal ik u de weg wijzen?”

Toen ze bij de herberg kwamen, ging de man naar binnen. Kleine David paste op de ezel.

Al gauw kwam de man terug. Hij keek erg verdrietig. „Er is geen plaats meer,” zei hij tegen de vrouw. Ze gingen weer verder. David keek hen na. Hij vond de vrouw erg lief. Waar zouden ze nu slapen vannacht?

Hij wist het niet.

Opeens dacht David weer aan zijn penningen. Morgen ging hij een duifje kopen. Dat mocht best van vader en moeder.

De volgende dag stond David vroeg op. Hij telde zijn penningen nog eens na. En ging op pad. David wist wel, waar de duivenkoopman stond.

„Zo jongen, wil je een duifje kopen?” vroeg de koopman.

„Ja, meneer.”

„Kijk eens in die mand daar. Zie je dat witte duifje met een zwart veertje op de borst? Zo'n duif vind je nergens.”

„Die wil ik kopen,” zei David.

„Heb je een mandje bij je?”

„Nee meneer!”

„Hierzo! Goed vasthouden, hoor!”

David knikte. Hij zou heel voorzichtig lopen. En goed opletten.

O, wat was hij blij met z'n duif. Hij zou haar gauw aan moeder laten zien. Hij kon best wat vlugger lopen.

En toen . . . opeens . . . boem! Daar lag David. Van schrik liet hij de duif los.

Zoef . . . ! deden haar vleugels. En weg was de duif! David kon wel huilen. Maar hij deed het niet. Hij was een flinke jongen.

De duif vloog in een boom. O, nu kon David haar misschien wel vangen. Hij rende naar de boom. Mis! Toen David bij de boom was, vloog de duif weer op.

Telkens en telkens deed ze dat. De duif vloog en David liep en liep.

Zo kwam hij in het veld van Bethlehem. De duif vloog nu ver voor hem uit. Ze was nog maar een witte stip. Opeens ging die witte stip naar beneden. David liep nog vlugger. Zou de duif nu blijven zitten? David hoopte van wel. Hij zag, dat ze boven-

op een schapenstal zat. Hij was nu vlak bij en riep haar. De duif keek wel naar hem, maar ze kwam niet.

Maar wat was dat? David hoorde praten in de stal. Wie kon daar zijn? Zeker een herder.

Op zijn tenen liep hij naar de opening en keek naar binnen. En wat zag hij?

Een man en een vrouw. Maar hij zag nog meer. In die stal stond ook een voederbak. En in die voederbak lag een klein Kindje. O, wat zou hij graag eens heel even naar het Kindje kijken. Maar hij durfde niet. De man sprak tegen de vrouw. De vrouw glimlachte. En toen . . . ineens . . . herkende David haar. Ja, ze was het. Hij wist het zeker. Hij had gister op haar ezeltje gepast.

Zoef . . . zoef! ging het boven z'n hoofd. Verschrikt keek David op. Zijn duif vloog weg. Hij had haar bijna vergeten. Nu kon hij niet meer kijken. Nu moest hij zijn duif achterna.

O, wat vloog ze snel. David kon haar niet bijhouden. Hij zag haar niet eens meer. Maar toen zag David wat anders. Vlakbij hem liepen schapen. Er was ook een herder.

„Waar ga je zo alleen naar toe?” vroeg de herder aan David.

„Ik wil mijn duif vangen,” hijgde David.

„Rust maar even uit,” zei de herder vriendelijk.

Dat wilde David graag. Hij was erg moe. Hij ging naast de herder in het gras zitten.

„Hoe heet je?” vroeg de herder.

„David.”

„Woon je in Bethlehem?” David knikte.

„Zijn er veel mensen in de stad, David?”

„Ja. De herberg is helemaal vol.”

Toen dacht hij opeens weer aan de man en de vrouw.

„Ik heb een klein Kindje gezien,” zei hij. „Het ligt in een krib. Daarginds in die stal.”

„Heb jij dat Kindje gezien, David?”

„Ja, herder.”

„Weet je, wie dat Kindje is?”

David schudde z'n hoofd.

„Dat Kindje is de Messias. Hij is de grootste Koning.”

„Echt waar, herder?”

„Echt waar, David. Vannacht heeft een engel ons dat verteld. Alle herders in het veld hebben de engelen gehoord en gezien. O, het was zo mooi! We zijn naar het Kindje gaan kijken. En we hebben het aanbeden.”

David sprong op. „Ik ga mijn duif vangen. Ik zal haar aan het Kindje geven.”

En weg rende hij. Maar hoe kleine David ook zocht, de duif was nergens meer te zien. Bedroefd ging hij naar huis. Moeder was boos, omdat David zo laat thuis kwam. Toen durfde David niets meer vertellen.

Enkele weken later ging vader op reis. Hij ging naar Jeruzalem. Hij wilde daar een paar vrienden bezoeken. David mocht mee. O, wat was hij blij! Hij was nog nooit in Jeruzalem geweest. Maar hij wist, dat in Jeruzalem een mooie, grote kerk stond. Tempel, heette die kerk. Vader zou David de Tempel laten zien.

Op een goede dag vertrokken ze. Moeder keek hen na. De weg naar Jeruzalem was lang.

Toen ze in de stad kwamen, keek David zijn ogen uit. Het was erg druk in de straten. Ze gingen dadelijk naar het Tempelplein. Wat een lawaai was het daar! Vader zag al gauw vrienden.

„Vader?”

„Wat is er David?”

„Mag ik bij de duivenkoopman kijken?”

„Jawel, maar niet te ver weggaan”.

„Nee, vader.”

Blij stapte David over het plein. Bij elke mand bleef hij stil staan. Hij keek en tuurde. Och, wat zou hij graag een duifje hebben. Een duifje voor de kleine Koning. Toen . . . opeens . . . droomde hij? Daar in die grote mand zat zijn duif . . . Ja, ze was het. Hij wist het zeker. Ze was wit met een zwart veertje op de borst. Nergens zag je zo'n duif. Zou hij het de koopman zeggen? Hij durfde niet. De koopman schreeuwde zo hard. Hij werd er helemaal rood van.

Er kwam een man naast David staan. Die man wilde twee duiven kopen. De koopman zocht in zijn mand en haalde er twee uit. O, wat schrok David! Hij kon wel huilen van spijt. Die vreemde man kocht zijn duif. Dat mocht niet! Nee, dat mocht niet! De vreemde lette niet op David. Hij liep het plein over naar een vrouw. Die vrouw droeg een klein Kindje in haar armen. En toen . . . toen werden Davids ogen groot van verbazing. Daar liepen de man en de vrouw uit de schapenstal. En ze droegen de Koning naar de Tempel.

„Vader! Vader!” gilte hij.

„Wat is er David?” vroeg vader. „Is er iets gebeurd?”

„Vader . . . daar . . . daar! Daar is de Koning . . . de Messias!”

„Wat bedoel je toch, David?”

„Daar, vader! Die man en vrouw met het Kindje. Dat Kindje is de grootste Koning!”
Vader begreep er niets van.

„En de man heeft mijn duifje!” riep David weer.

Daar begreep vader helemaal niets van.

„Welnee, David. Die man en die vrouw gaan God danken. Ze zijn erg blij met hun Kindje. Daarom nemen ze twee duifjes mee. Ze willen die offeren.”

„Ik had de Koning mijn duifje willen geven,” zuchtte David.

„Nu heeft de Koning jouw duifje toch,” troostte vader. Toen lachte David weer.

„Ja vader, nu heeft de Koning mijn duifje,” zei hij blij.

Vader knikte. Hij nam David bij de hand en samen liepen ze verder.

